
[2018-35-RE](#)

CAUSA 2018-35-RE

(Laplana Moraes c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 311-2018. Recurs d'empara

Sentència del 19 de desembre del 2018

BOPA núm. 2, del 9 de gener del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 16 de juliol del 2018, per la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 13 de novembre del 2017, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia i contra els autes del 20 d'abril del 2018 i del 18 de juny del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a un procés degut i a una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració del dret a la dignitat, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que anul·li les resolucions impugnades pel que respecta únicament a la desestimació de la pretensió de retorn dels salaris dipositats i retinguts a la Batllia, per tal que el Tribunal de Corts dicti una altra resolució motivada i sense cap vulneració dels drets fonamentals, en què s'acordi el retorn de les nòmines de la BPA que estan retingudes a la Batllia al Sr. Laplana;

Vista la Constitució, especialment els articles 8.2, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 8 d'agost del 2018;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 12 d'octubre del 2018, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2018-35-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 30 d'octubre del 2018, per la representació processal del recurrent;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. En el marc d'unes diligències prèvies incoades per un presumpte delict de blanqueig de diners o valors, el 17 de juliol del 2015, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va decidir el bloqueig, control de moviments i embargament dels comptes sota control del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes.

En aquest mateix aute se l'autoritzava a disposar de 3.615,00 € i en cas de percebre aquesta quantitat en el marc d'una altra causa, com succeïa en aquell moment, no s'havia d'alliberar cap quantitat suplementària.

1.2. Per tal com el 6 de maig del 2016, l'entitat bancària BPA, per la qual treballava el Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va deixar d'operar fàcticament i les nòmines van deixar de ser ingressades en el seu compte per ser dipositades a la Batllia, motiu pel qual ja no va poder retirar la totalitat de l'import corresponent al mes de maig.

1.3. Considerant que el seu salari no estava embargat, el Sr. Luis Pablo Laplana Moraes es va personar a les Seccions corresponents de la Batllia per tal de retirar els seus salaris, cosa que es dugué a terme fins que, el 14 de novembre del 2016, la batlle instructora de la causa va trametre un ofici en què precisava que *"vist que Laplana està suspès de feina i no de sou d'ençà la intervenció de l'entitat, es considera que la nòmina que percep actualment és encara fruit de la seva activitat a la data dels fets, i no d'una activitat laboral lícita i desvinculada dels fets d'autes i per tant resta embargada."*

1.4. La representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va presentar un escrit en què demanava que es complissin les resolucions judicials existents en relació amb la seva disposició d'efectiu, que se traspassessin els seus comptes a l'INAF i que se li retornessin les quantitats en concepte de nòmina retingudes indegudament per la Batllia.

1.5. El 13 de novembre del 2017, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va dictar un aute en què acordava oficiar a l'AREB per tal de recordar el compliment de la resolució judicial de bloqueig, embargament de comptes i béns titularitat del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes, amb autorització que li fos lliurada la quantitat mensual de 3.615,00 €; aclarir que la nòmina rebuda per part de la BPA es considerava béns embargats mitjançant l'aute del 17 de juliol del 2015; i no es feia cap pronunciament en relació amb els imports impagats, ja que constava que se li havien abonat 32.399,30 € en el marc del dipòsit 2000298/2016.

1.6. La representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 20 d'abril del 2018, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual estimava parcialment el recurs d'apel·lació, revocava el pronunciament tercer de l'aute de la Batllia *"en el sentit que es procedeixi a efectuar la liquidació de les quantitats efectivament remeses al processat a comptar del mes de maig del 2016 i de les que procedia abonar-li en mèrits de l'Aute de data 17 de juliol del 2015, ordenant en el seu cas, el lliurament al recurrent del saldo al seu favor"*, i confirmava la resta de pronunciaments.

1.7. La representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va presentar un incident de

nul·litat d'actuacions contra aquesta decisió per considerar que s'havien vulnerat els seus drets a la defensa, a un procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

1.8. El 18 de juny del 2018, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions.

1.9. El 16 de juliol del 2018, la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes va interposar un recurs d'empara contra les resolucions ressenyades de la Batllia i del Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a un procés degut, a una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració del dret a la dignitat.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica del recurrent

- Aquesta part al·lega que s'han vulnerat els seus drets a la defensa i a un procés degut, perquè els motius per denegar el retorn dels seus salaris declarats per la batlle instructora i els del Tribunal de Corts són totalment diferents: la batlle fonamenta la seva decisió en el fet que aquests salaris eren fruit de la seva activitat laboral il·lícita, en canvi, el Tribunal de Corts considera que els salaris estan embargats mitjançant l'aute del 17 de juliol del 2015 que estableix un embargament genèric de tots els béns del recurrent al Principat.

- Així mateix, segons el seu parer, la consideració que existeix un embargament genèric sobre el seu patrimoni també vulnera el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ja que l'aute del 17 de juliol del 2015 no estableix que les nòmines estiguin embargades. Per demostrar aquesta afirmació, analitza els diversos apartats del dispositiu de l'aute esmentat i, si bé el recurrent està inclòs en els tres primers apartats relatius, respectivament, a l'embargament dels comptes bancaris, dels actius que es troben sota el control de diverses entitats i dels drets, béns mobles i immobles que constin en els registres públics, el nom del recurrent no consta en el quart apartat que decreta l'embargament genèric d'una sèrie de persones.

- El Tribunal de Corts no pot considerar que aquesta mancança sigui un error material de transcripció, ja que l'error podria trobar-se en el quart considerant com així ho estima aquesta part, sobretot tenint en compte que la batlle instructora considera que el motiu del no retorn de les nòmines rau en el fet que no són lícites.

- Un altre argument que recolzaria aquesta interpretació és que la batlle de la Secció Civil 2 es preguntava en el seu ofici tramés a la batlle instructora si el bloqueig "*malgrat sigui únicament bancari*" abastava igualment el salari.

- Per tant, si no hi ha embargament genèric els salaris del recurrent no poden ser retinguts i, per consegüent, les resolucions del Tribunal de Corts, que es fonamenten en aquest únic motiu, vulneren el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

- Aquesta part al·lega igualment que s'ha vulnerat el seu dret a la dignitat, ja que l'embargament genèric adduït pel Tribunal de Corts suposa no solament l'embargament dels béns passats i presents, sinó també futurs i, tot i que se li lliura un import autoritzat, el seu salari està bloquejat

sense que se n'entengui el motiu. Afegeix que aquest tracte és inhumà i degradant, ja que el patiment moral i la humiliació que es deriva de la seva situació és indescriptible i es pregunta de què li serveix buscar feina si no té dret a percebre els salaris.

- Manifesta que no és ajustat a dret que la interpretació efectuada pels òrgans judicials suposi una ampliació de l'aute d'embargament i que la batlle instructora hagués hagut de dictar un aute de modificació de l'embargament.
- Destaca, en darrer lloc, que no havia pogut al·legar amb anterioritat la vulneració del seu dret a la dignitat, ja que en l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions el Tribunal de Corts va persistir en considerar que l'embargament era genèric.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que anul·li les resolucions impugnades pel que respecta únicament a la desestimació de la pretensió de retorn dels salaris dipositats i retinguts a la Batllia, per tal que el Tribunal de Corts dicti una altra resolució motivada i sense cap vulneració dels drets fonamentals en què s'acordi el retorn al Sr. Laplana de les nòmines de la BPA que estan retingudes a la Batllia.
- En l'escrit presentat en fase d'al·legacions aquesta part reitera les argumentacions contingudes en el seu escrit de recurs d'empara, posant al coneixement del Tribunal, no obstant això, que el 4 de juliol del 2018, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va dictar un aute en què, d'acord amb l'article 182 del Codi de procediment penal, esmenava l'error material manifest que s'havia produït en el quart considerant i en el quart punt del dispositiu de l'aute del 17 de juliol del 2015, fent constar en la llista de persones -físiques i jurídiques- afectades per la mesura cautelar travada el nom del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes.
- Aquesta part considera que no existeix cap precepte del Codi de procediment penal que permeti a la batlle instructora rectificar errors materials manifestos i que, a més, no es tracta, en aquest cas, d'un error material, ja que com ja s'ha al·legat no és fins que el Tribunal de Corts ho va qualificar com a tal que s'ha dictat l'aute ressenyat.
- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que si els drets al·legats en el seu recurs d'empara es consideren vulnerats, la resolució constitucional tingui efectes en l'aute que s'acaba d'esmentar.

2.2. Argumentació jurídica del Tribunal de Corts

- El Tribunal de Corts manifesta que de l'aute de la batlle instructora impugnat se'n desprèn que la denegació del retorn de les nòmines dipositades a la Batllia es fonamenta en l'aute d'embargament dels béns del recurrent i, alhora, al fet que les nòmines en qüestió eren encara fruit de l'activitat del recurrent a la data dels fets i no d'una activitat laboral lícita i desvinculada dels fets d'autes.
- Per recolzar aquesta afirmació, cita les remissions efectuades per la batlle instructora en els diversos apartats de la seva decisió del 17 de juliol del 2015.
- Aquest Tribunal va confirmar aquesta decisió (veg. el considerant tercer de l'aute que resol l'apel·lació) considerant que l'embargament efectuat era un embargament genèric dels béns del recurrent i que afectava, per tant, a tot el seu patrimoni -inclosa la nòmina percebuda per part de la BPA- motiu pel qual es preveia un import autoritzat per a les seves despeses bàsiques.

-
- Destaca que quan la nòmina era abonada en el compte bancari de la BPA, aquesta quedava íntegrament embargada i no li era posteriorment restituïda en la seva integralitat -com pretén el recurrent que es faci ara-, sinó que únicament se li lliurava l'import autoritzat. I aquesta mesura es troba vigent, motiu pel qual els salaris integrant el seu patrimoni continuen embargats sense que calgui una resolució específica al respecte.
 - El Tribunal de Corts manifesta que aquest raonament no és nou, ni el situa en indefensió, ja que es fonamenta en l'aute de la Batllia del 17 de juliol del 2015, que acorda un embargament genèric dels seus béns, el contingut del qual ha conegut i fins i tot recorregut.
 - Pel que fa a la vulneració del dret a una decisió fonamentada en Dret pel fet que la seva decisió es fonamenta en l'error de considerar l'embargament com a genèric, el Tribunal de Corts efectua una anàlisi de l'aute d'embargament esmentat i reprèn textualment el seu considerant quart en què disposa el control de moviments i el bloqueig de tots els comptes bancaris del recurrent, així com l'embargament de "*tot el patrimoni al Principat titularitat*" de les persones que se citen, entre les quals apareix clarament el recurrent.
 - Si bé és cert que en l'apartat quart de la part dispositiva no apareix expressament el nom del recurrent, d'allò que s'acaba d'exposar se'n desprèn que es tracta d'un error material de transcripció com ho demostren els oficis tramesos en seguiment d'aquest aute i el fet que s'autoritza a disposar d'un import concret per satisfer les seves despeses bàsiques, el qual no seria necessari cas que l'embargament no fos genèric.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal, després de recordar les funcions del Tribunal Constitucional en el marc d'un recurs d'empara, destaca que les resolucions objecte de recurs estan suficientment fonamentades en Dret i que les seves valoracions de l'ordenament processal i substantiu no es poden qualificar d'arbitràries.
- Precisa que de l'aute d'embargament se'n desprèn un error material de transcripció per omissió del nom del recurrent en l'apartat quart de la part dispositiva i s'arriba a aquesta conclusió mitjançant la lectura íntegra de la resolució, així com de la del resultant setè, que exposa els fets que personalment afecten al recurrent, i de la del considerant quart, que explicita que s'ha de procedir a l'embargament de tot el patrimoni del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes al Principat.
- Afegeix que la consideració de l'existència de diversos motius per considerar que es tracta, en aquest cas, d'un embargament genèric no comporta la vulneració del seu dret a la defensa.
- Pel que fa a la vulneració del dret a la dignitat del recurrent per l'adopció d'aquest tipus d'embargament, a banda de destacar que aquesta al·legació ha estat introduïda únicament en el recurs d'empara, el Ministeri Fiscal considera que és evident que aquesta no s'ha produït, ja que l'activitat investigada supera els 1.300 milions d'euros reintroduïts en els mercats lícits a través la professió del recurrent, circumstància posada en relació amb l'autorització d'un import mensual de 3.615,00 € per les seves despeses bàsiques al país i amb el fet que el Tribunal de Corts va estimar parcialment la seva apel·lació.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Dues característiques notables són de destacar en aquest recurs: d'una banda, que s'insereix apendicularment en les voluminoses diligències prèvies 4103434/2012 relatives a un important i mediàtic cas de presumpte delictes major de blanqueig de diners o valors, tipificat a l'article 409 del Codi penal; i d'altra banda, que el mateix recurrent va presentar amb anterioritat un altre recurs d'empara, amb una certa connexió amb l'actual, que va ser resolt per aquest Tribunal mitjançant la sentència del 6 de juliol del 2016, recaiguda en la causa 2015-33-RE.

En referència amb la primera qüestió procedeix, primer que tota altra cosa, efectuar una completa abstracció respecte al contingut substancial i nuclear de les actuacions esmentades. Es tracta, aquí i ara, només de resoldre la qüestió plantejada pel recurrent amb caràcter únic: la desestimació de la pretensió de retorn dels salaris dipositats i retinguts a la Batllia. Les eventuais implicacions constitucionals d'altres matèries objecte del procés penal, de cap manera poden afectar ni contaminar allò que és objecte d'aquest recurs d'empara. De manera derivada, en aquest punt cal considerar si el recurs resulta admissible per raons procedimentals, ja que el procés penal no està encara conclòs. I també si l'al·legació de la vulneració del dret a la dignitat produeix la inadequació del procediment seguit per aquest recurs d'empara.

En relació amb la segona qüestió, caldrà plantejar-se si l'anterior recurs d'empara presentat pel mateix interessat, incideix d'alguna manera en aquest, bé per impedir entrar en el seu fons, bé per exigir una resposta idèntica a aquella que va ser adoptada en el seu moment.

3.2. Així les coses, cal tractar en primer terme si en els supòsits en els quals el recurrent en empara denuncia, al mateix temps, la vulneració d'alguns dels drets fonamentals de l'article 10 de la Constitució i la vulneració d'alguns altres drets del capítol III del títol II de la mateixa norma constitucional, resulta procedent seguir el procediment urgent i preferent del paràgraf primer o el procediment excepcional del paràgraf segon, tots ells de l'article 41 de la Constitució. Deixant de banda alguna primera oscil·lació en aquesta matèria, actualment es pot considerar consolidat el criteri d'aquest Tribunal segons el qual s'admet qualsevol de les dues vies procedimentals, sempre que l'argumentació sobre la vulneració d'alguns dels drets fonamentals d'una o d'altra de les respectives naturaleses, no sigui merament retòrica i utilitzada només als efectes de triar el procediment. En altre cas es produiria la separació de la completesa de la causa, efecte que en absolut resultaria acceptable.

En el supòsit de fet d'aquest recurs, l'al·legació de la vulneració del dret a la dignitat té una funció clarament instrumental, vicària i subordinada als efectes de la denúncia de la lesió del dret a la defensa, al procés degut i a una decisió fonamentada en Dret. La part recurrent, en l'apartat III A del seu escrit, desenvolupa el seu raonament sobre la suposada vulneració del dret a la defensa i al procés degut per part de les resolucions recorregudes; en l'apartat B, es refereix a la presumpta vulneració del dret a una resolució fonamentada en Dret; i no és fins a l'apartat C, que es refereix al dret a la dignitat, a mode de resum conclusiu. Per consegüent, procedeix considerar que el recurs d'empara s'ha interposat per una via idònia i que és en aquesta via que cal resoldre totes les qüestions que corresponguin.

3.3. Escau, seguidament, valorar la incidència que en aquest assumpte pot tenir la sentència del 6 de juliol del 2016, dictada en la causa 2015-33-RE. El recurrent, en efecte, és el mateix, però les resolucions en les quals, al seu entendre, es van vulnerar els seus drets fonamentals són diferents i ho és també la individualització dels drets suposadament infringits en cada una de les causes. En la

sentència recaiguda en la causa 2015-33-RE, el recurs d'empara es dirigia contra l'aute de la Batllia de Guàrdia del 26 de maig del 2015 i contra la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 14 d'agost del 2015; mentre que en la causa actual la vulneració dels drets constitucionals s'atribueix a l'aute de la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia del 13 de novembre del 2017, a l'aute del Tribunal de Corts del 20 d'abril del 2018 que va resoldre el recurs d'apel·lació contra la resolució anterior i a l'aute del Tribunal de Corts del 18 de juny del mateix any que va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions interposat com a previ a aquest recurs d'empara. En la causa 2015-33-RE la perspectiva era preferentment subjectiva, ja que es denunciava la vulneració del dret a la integritat moral i per estar sotmès a un tracte cruel, inhumà i degradant, a la protecció familiar i a les seves obligacions vers la seva família, al treball i a la defensa dels seus drets econòmics i socials i a l'educació de la seva filla, així com del dret a escollir per part dels progenitors el tipus d'educació; mentre que en el procediment en el qual ens trobem, la denúncia dels drets vulnerats s'efectua de manera fonamentalment objectiva per considerar que s'ha afectat essencialment els drets a la jurisdicció, a la defensa, al procés degut i a una resolució fonamentada en Dret, sense perjudici d'al·legar també el dret a la dignitat.

Per consegüent, el Tribunal entén que, tot i haver-hi identitat de persones, no concorren identitats de coses i accions, per la qual cosa la sentència del 6 de juliol del 2016 no produeix efectes de *res iudicata* sobre aquesta causa.

3.4. Aquest Tribunal ha vingut mantenint, de forma reiterada, constant i uniforme que la funció d'interpretar i d'aplicar les lleis ordinàries correspon, amb caràcter general, però de manera exclusiva i excloent, als òrgans jurisdiccionalment competents. I si la pretensió d'una de les parts ha estat debatuda, sense cap detriment del dret de defensa, i en el marc d'un procés degut, el dret a la jurisdicció ha quedat activat, i no es pot atribuir transcendència al fet que s'hagi estimat o desestimat qualsevol de les pretensions deduïdes en judici.

Cal remarcar també, pel que fa al contingut de les resolucions tixades d'inconstitucionalitat, que el "*cànon de constitucionalitat*" exigeix una valoració objectiva, fonamentada i raonada de les al·legacions de les parts i de la prova admesa i practicada. De manera que només es pot considerar infringit aquest cànon quan la resolució no contingui arguments suficients o quan incorpori elements il·lògics, incongruents, arbitraris o absurds.

En el cas objecte d'aquesta sentència, tant l'aute de la Batllia del 13 de novembre del 2017, com els autes del 20 d'abril del 2018 i del 18 de juny del mateix any del Tribunal de Corts, contenen una argumentació llarga i extensa: quatre considerants el primer, cinc el segon i quatre el tercer. La segona de les resolucions esmentades, a més, estima parcialment el recurs d'apel·lació de la part recurrent en reforma. Certament no resol favorablement la pretensió de la part i també és possible admetre que no totes les consideracions que efectua siguin indiscutibles. En un judici de constitucionalitat, no obstant això, allò que procedeix examinar estrictament és si aquells arguments són raonablement suficients (en el sentit que no hi hagi incongruència omissiva o per silenci) o si contenen elements il·lògics, incongruents, arbitraris o absurds.

I res d'això succeeix en aquest cas. Pot discutir-se, en efecte, si l'aute del 17 de juliol del 2015 (que encara que no és objecte del recurs d'empara, es troba implícit en tot aquest debat) contenia, o no, un error, en no constar en la part dispositiva allò que figurava en la part expositiva. La decisió, no obstant això, correspon a la jurisdicció ordinària i el seu criteri és clar i raonat. Pot discutir-se també si la mesura cautelar real sobre els béns del recurrent té naturalesa jurídica de bloqueig, de control bancari o d'embargament, però també la seva determinació correspon exclusivament a la jurisdicció

d'instància que es pronuncia igualment de manera diàfana i dotada de lògica interna al respecte. Pot discutir-se finalment, si els ingressos efectuats al compte corrent del recurrent, durant el temps que, segons curiosa expressió "*estava suspès de feina i no de sou*", eren remuneració d'algun tipus de treball i a quin període de temps corresponien causalment, però la conclusió a la qual arriben els jutjadors d'instància no pot ser titllada de contrària a aquell enllaç precís i directe segons les regles del criteri humà que la doctrina jurídica exigeix per tal que pugui funcionar la prova o el principi de prova de presumpcions.

De manera semblant, el recurrent en empara denuncia que s'han vulnerat els seus drets a la defensa i al procés degut, ja que, segons el seu parer, la motivació de la Batllia i la del Tribunal de Corts, en desestimar les seves pretensions, es fonamentaven en raons noves i distintes que, per aquest motiu, li havien ocasionat indefensió. Aquesta argumentació, a més de resultar d'alguna manera inexacta (com raona el considerant segon de l'aute del Tribunal de Corts del 18 de juny del 2018) esdevé irrellevant, perquè implicaria una subjecció dels tribunals a les argumentacions contingudes en el procés, la qual no es troba prevista per la llei, que solament exigeix als òrgans judicials ajustament als fets i a la *causa petendi*, ja que l'argumentació pertany a l'àmbit del coneixement dels jutges i tribunals.

I totes aquestes consideracions es conformen sense oblidar que estem en presència d'una mesura cautelar que haurà de ser confirmada o remoguda en el moment de dictar-se la sentència definitiva sobre el fons de l'assumpte.

Tampoc procedeix adoptar cap decisió en relació amb l'aute del 4 de juliol del 2018, acompanyat per la part recurrent en empara, en el seu escrit d'al·legacions del 30 d'octubre del 2018, perquè la petició que en ell es conté, es formula amb caràcter subsidiari només pel cas d'estimació d'aquest recurs d'empara. I aquest pressupòsit no concorre.

Per tant, el recurs d'empara ha de ser desestimat; ha de ser confirmada la desestimació, efectuada en el tràmit d'admissió, de la sol·licitud de suspensió de l'execució de la resolució recorreguda; i no correspon pronunciar-se sobre l'aute del 4 de juliol del 2018.

3.5. En darrer terme, en apreciar que els òrgans de la jurisdicció ordinària no han infringit el cànon de la constitucionalitat ni han vulnerat el dret del recurrent a la defensa i al procés degut i a una resolució fonamentada en Dret, previstos a l'article 10 de la Constitució, cal concloure que no s'ha produït tampoc la vulneració de la dignitat de la persona. En aquest punt, a més, la pretensió del recurrent, basada en l'embargament genèric dels seus béns, és substancialment igual a aquella que ja va ser desestimada per la sentència d'aquest mateix Tribunal dictada en la causa 2015-33-RE i, per consegüent, no pot ser estimada en mèrits de l'efecte positiu de la cosa jutjada.

3.6. No procedeix, per les raons que resulten dels fonaments jurídics precedents, efectuar una expressa imposició de les costes causades en aquest procés d'empara constitucional.

DECISIÓ:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes contra l'aute del 13 de novembre del 2017, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia i contra els autes del 20 d'abril del 2018 i del 18 de juny del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts.
2. Confirmar la desestimació, efectuada en el tràmit d'admissió, de la sol·licitud de suspensió de l'execució de la resolució recorreguda.
3. Declarar que no procedeix efectuar cap pronunciament sobre l'aute del 4 de juliol del 2018.
4. Declarar que no procedeix efectuar una expressa imposició de les costes causades en aquest procediment.
5. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Luis Pablo Laplana Moraes, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 19 de desembre del 2018.

Dominique Rousseau
President

Josep-D. Guàrdia Canela
Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada